

10

סוכה פרק ראשון סוכה

בַּר אַ מִי סִד חֲבִל
סוֹכָה הִלְכָה בַּסֶּנֶן
עֵשִׂין מִן עוֹר שִׁיעַ אִתָּה
סִי תִרְל סְעִיף ב :

דבר חורה רובו ומקפיד עליו. חוץ. י"מ הדאק איירי בשער
אזל בבשר חוץ אפילו מישטו שאט מקפיד וקסא לר"ה
מחא דלמירין פרק הערל (מנחה 97 עה. וס) נכרית מעוברת
מכארייה בנה אין ערל וצילה ופרך אמאי וכי חימא משום דרבי
יחא המר רב דקא לא שט אלא

*דבר חודה רובו ומקפיד עליו ורוצץ ושאינו מקפיד עליו אינו הוצץ וגזר על רובו שאינו מקפיד משום רובו המקפיד ועל מיעוטו המקפיד משום רובו המקפיד וליגזר נמי על מיעוטו שאינו מקפיד משום מיעוטו המקפיד אי נמי משום רובו שאינו מקפיד *היה גופא גזירה ואנן ניקום ונגזר גזירה לגזירה מחיצין הא דאמרן הגיחא *לרבי יהודה אלא לר"מ מאי איכא למימר כי אתאי הלכתא לגזר *לכבוד דרופן עקומה ושאיין לה שלש דפנות: תנו רבנן *ששים *כהלכתן ושלישית אפילו טפח ר"ש אומר שלש כהלכתן ורביעית אפילו טפח במאי קמיפלגי רבנן סברי ייש אם למסורת ור' שמעון סבר *יש אם למקרא

רבנן סברי יש אם למסורת ב'סכנת בסכת
בסכות הרי כאן ארבע דל חד לגופיה פשו
לחו תלתא שתים כהלכתן ואחאי הלכתא
וגרעתה לשלישית ואוקמה אטפח ר' שמעון
סבר יש אם למקרא בסכות בסכות
בסכות *הדי כאן שש דל חד קרא לגופיה
פשו לכו ארבע שלש כהלכתן אתאי הלכתא
וגרעתה לרביעית ואוקמתה אטפח ואי
בעית אימא דכולי עלמא יש אם למקרא
והכא בהא קמפלגי מר סבר *סככה בעיא
קרא ומר סבר סככה לא בעיא קרא ואיבעית
אימא דכולי עלמא יש אם למסורת והכא
בהא קמפלגי מ"ס כי אתאי הלכתא לגרע
ומ"ס כי אתאי הלכתא להוסיף ואיבעית
אימא דכולי עלמא כי אתאי הלכתא לגרע
ויש אם למסורת והכא *בדורשין תחילות
קמפלגי מ"ס דורשין תחילות ומ"ס אין
דורשין תחילות רב מתנה אמר מעמיה דר"ש
מהבא סוכה תהיה לצל יומם מחורב
ולמסכה ולמסחור מזרם וממזר אותו מפה
היכן מעמידו אמר רב מעמידו כנגד היוצא
אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב

ויעמידנו

רצו אכל טעם חוץ והשתא דערשט
היה ליה לאקשוי דבשר אפילו משאר
ואפילו איט מקדש חוץ ועוד
מקדיש שיעורא בחילא במסכת
מקדוה (פ"ח מ"ה) ומייתי לה בסוף
אלו קשרים (שם דף כ"ד) על
המודעת רשב"א חומר עד אכסר
האיטקלי עוד מייתי הסם של בנאים
של תלמידי תנאים מלך אחד חוץ
של בור משי לרדן ובנאים בסוף
דס מטאת (דף נה:) דס על גבדו
חוץ ואם טבח הוא חוץ חוץ רבב
על גבדו חוץ חוץ חוץ רבב אחד
איט חוץ חוץ חוץ כיון דלחא לחבא
לרבו ולא למשמו א"כ קרא למאי
לחא דרשינן בשרו שלא יהא דבר
חוץ ביע לבין תמיס ו"ל דלמערין
לגביס הסתריס כדאיחא צפרק קחא
דקדושין (דף כה:) **ורבי** שמעון
סבר י"ש אם למקרא לחא מור
דרשינן מקרא ומסורת לחא על גס
חוץ חוץ חוץ חוץ חוץ חוץ חוץ
נכחחן אלא חוץ חוץ חוץ חוץ חוץ
דאדדי פליגי דמר סבר מקרא עיקר
כדאשטון ר"ע כריס סאדרין (דף ד.)
דסבר י"ש אם למקרא ובפ' כל שעה
(ספחים דף נו-) גבי לחס שוי דריס
מקרא ומסורת ובפ' לולב האיל (נמן
דף נה:) חוץ חוץ חוץ חוץ חוץ חוץ
אחד וחארגו אחד ק' בו ודרשינן
בגמרא (דף נג.) לולב אחד מדכתיב
ספס חסר וי"ו וכן ר"ש דסבר הכא
י"ש אם למקרא ובפ' קחא דקדושין
(דף יח:) גבי צבדו בה דריס מקרא
ומסורת ומיחא קסה דלרבי שמעון
לולב אחד ר"ש הכא חוץ חוץ חוץ חוץ
אחאי לא דריס סרווייה כר' שמעון
כדאמרין גבי לחס שוי ועוד אשכחן
ר"ע דסבר י"ש אם למקרא ולקמן
בבבבבב (דף יז:) מכשר ר"ע סוכה
בדאש הספיה ומוכח שמעון משום
דקסבר סוכה דריס ערף שמיא אלמא
לא צ"ב י"י כהלכות חוץ חוץ חוץ חוץ

[257 345]

דבינו חנאל

דבר תורה חבו ומקדי
 (עליו) ארץ/אוצר/הוצא
 דבר כהנה אל שנו אל
 וכו' ואל כלה אע"פ
 אינו מקדי הוצא
 משני שאני שבר
 הרעיון ברכות, ש
 רובו רובו רוב נמו
 של אדם הוא וואף
 חלטה, נגזר על רוב
 אינו מקדי להיות
 חזק משמורן חזק
 דבר תורה וכן
 מיוחס המקדי משום
 רובו על מיוחס שאנו
 משום משום מיוחס
 המקדי ב' והרעיון
 אינו מקדי מיוחס
 מקדי נורה נורה
 ואין נורין נורה נורה
 המקדי כח שבת
 נכונה כח שיש בזה
 בשבת של אדם מקדי
 של שום כחלחל וא
 חזק חזק חזק חזק
 חזק חזק חזק חזק

דבר חורס . הלכה למשה מסיני : רובו . רוב שערו משובח בקים
או קבור אחת אחת ותקפיד עליו חזק : אין מקפיד עליו . הוא היה
כגופיה האויל ואין סופו ליטול ובחיל לבניה ולא חזק : ונזרו על רובו
שאינו מקפיד . האויל ואין רוב דבמי במקום תחילה דלורייא : ועל
חרבה ואין רוב . האויל דבמי ועל

בהקפדה: (ה) גורם. לאו הלה למשה
 מכיו הוא אלא גיירה מדרבנן ורובו
 המקפיד לחודיה הוא רבוי הלה
 למשה מכיו: סא דלפדן. לגובה
 עשרה: מסיחא לרבי יהודה. דלא
 נפקא ליה מפרזא לאמרין הלכא:
 לגוד. להיכא דלררין לחיגד או גוד
 אחית או חסוק כגון חכסורה
 בבקעה דלאמרין בה פי תקרה יורד
 וסותם: ולגוד. פחות מ': דוסן
 עקומה. פחות מד' אמות: שמים
 כסלכסן. מזרחית ופסותית כמין
 גאס או דרומית
 ומערבית: כסלכסן.
 כשיעור משך סוכה:
 יש אם למסורת. כמה

וַיִּקְרָא שֵׁם הַבֶּן הַזֶּה יִשְׂרָאֵל כִּי יִשְׂרָאֵל הָיָה הָאִם
בְּסֹפֶר חֹרֶה יִשְׂרָאֵל הָיָה הָאִם
וְהַעֲיָקָר וְלֹא כְמוֹ שֶׁהָיָה נִקְרָא : בְּפֶגַע.
חֲסִיד יִשְׁבֹּ בְּפֶגַע כִּי בְּפִגּוֹת הַתְּבִיחַ
חֵד מֵאֵל וְהָרִין חֲסִידִין : בְּפֶגַע. מִשְׁמַע
חֵד : לְגוֹשִׁים . דְּחִין דְּרוּשִׁין מִחֲלוֹת
פֶּסוּק הַגְּאֻמָּר רִאשׁוֹן אֵיט לְדִרְשָׁה
אֵלֹא לְמַשְׁמַעִי אֲחָא : פִּילִפֶּס . הָא
דְּחִירִין לְעִיל הִלְכָה לְמַשָּׁה מִשְׁמַע
לְחִי נִזְי אֲחִמָּר לִיה הִלְכָה לְמַחֲלוֹת
לְמִינִיבִי אֲחִמָּר לְעִילִית דְּחוּן סִכָּה
וְלִמְיָשָׁא לִיה בְּטָפִיס : סִכָּה לֹא בָּנִי
קָרָא . דְּמַשְׁמַעוֹתָא דְּרוּשִׁים נִפְקָא
דְּסִכָּה בְּלֹא סִכָּר לֹא מְקַרִּיִּיא : דְּרוּשִׁין
מִחֲלוֹת . לְדִרְשָׁה בָּוּ לִכּוֹ אֲרַבְּעָה :
לְמַחֲסֵה וְלְמַסְסוֹר וְגו' . וְכֹלֹא אֲרַבְּעָה
מִחֲלוֹת לֹא מִחֲסֵה מִדֹּרֶם
הָא שְׂבִירָה מִשְׁבִּיר אֲחַ
הָדֹרֶם דְּרָךְ דְּחוּן מְקַרִּיִּין :
כְּגוֹד פִּינֹלָא . מְקוֹם
שֶׁהַמְּחִילָה כֹּלֵה בְּחִיזָה
שִׁירָלָה אֵלֶּם אֲסִפְסִימִים מִזְּחִיזִים
לְפָנִימַי יִשְׁעָה הַטַּפֵּחַ
בְּסוֹף הַלְּפָנִימַי בְּמִקְלָטוֹ
לְדָךְ מִתְּרַבֵּב אִי בְּמִזְחִיזִים לְדָךְ דְּרוּם :

וישמעו

ר"ע יש אס למסורת ומיהו בזה יש לומר
ל עוד קשה דהא ר"ע ר"ש דפרי"ש יש אס
ול קדש אד אחד ואכל את הכאונה וזה
אין אס אחד וכן חזל וזמון אלמא
ש"ד י"ד (משא) מלוצת קריאה ביה ומלן
ל מוז כותה וזו מוז כותה דמחוייב משה
מזרז גבי ר' יוסי דקאמר מחיה משה
הא רב נחמן הוא דקאמר הכי בבייש מרן
ד קשיא מדר' שמשון להאי לישא דלמרינן
קאמר ביה אס למקרא וצוד קשה ולקמן
קב"ל. ד"ה פסח ומספחא פסחדרין ד' ד"ה
יס לו. ד"ה שני :

לגופיה ולא מקמינן ליה למינא למחן
 מיני בפרשה דפי' אין דרשין חטיות משום
 יאשיא ח"י נכתוב קרא אל השאול ע"י
 נקם דאפילו יאכזי מחן דרשין ליה דרשן
 ודור אפילו לא יאטערין לעומתו אפילו
 לעטפת ועשרה כהנים דסוף פרק קמא
 הוה ללל צירושאמ ארמין עטתא
 ער שנים ורבנן אמרי מזרח וממער אהז:
 ועמודו

ע ללולוי עלמח סכסכה לא צבי קרא וואפילו הכי לדח
 שפ' הקונטרס בריש סנהדרין (דף נ:) צבי תלחא אליהם כ
 מ'סמחא הם לדלוי עלמח אין דורשין תחלות ואמר אליה
 שם ביקונטרס עלמו ור' (יוחנן) (עלמו) לישאנא דלמח
 דמחשפא דמחשפא דמחשפא דמחשפא דמחשפא דמחשפא
 וכל הני דבריש סנהדרין (דף ד:) דקרות קרנת למוטפוס
 סוכה למינינא ולא חמרינן דלחן דורשין תחלות: **וסו**
 ס מחרבד הכי אחת למחשה ולמחשור הכי שנים מורס וממ

בדורשין תחילת קמיעני. וזמש
ללא דרש תחילת ולא כמ
דאגערך למזמחה ועוד קשיא לפי' למאי ד
מאופט לא רואי ידעין מומחה כמ שפי'
לקורבן לגבי דינא כריגו ולא לגבי דינא
הכי' כל חד לגופיה דאין דורשין תחילת
דמאגערין (דף י"ז) לר' לר' לקדק דורשין
דר"ש כמ' מהא קרייה וסמא תסיה ללל יומא
עלי דתריציא מול כשור ורצין. כרתן (מקחא)
ששון ואמר ר' תלמין ורביעית אשיל סמא
תמי תלמא אגרי' תלמי' ורביעית אשיל סמא.
תמי ורביעית אשיל סמא ר' ששון שבי ר' אב
דמי אשילא אגרי' תלמי' ורביעית אשיל סמא.
תמי ורביעית אשיל סמא ר' ששון שבי ר' אב
דמי אשילא אגרי' תלמי' ורביעית אשיל סמא.

[illegible]

הלכות סבה סימן תרל

תרל דיני דפנות הסבה, ובו י"ג סעיפים:

א משנה סבה י"ב
ב בריתא שם וכתב
קמא ג בריתא שם ר'
ד שם בגמרא ברב
סימן ואימא רבי
הושע קרלי
ה כלשון פתח ודכא
שם

א * כל הדברים (א) בשרים (ב) [א] לדפנות (כ) (ואין צריך להעמידם דרך גדילתן) (טו) (ג) יואפל
חממה מרבה מצלתה מחמת הדפנות, פשרה: הגה מכל מקום לא יעשה הדפנות (ד) מדבר שריחו רע
(ר"ו) (ה) או דבר שמתבש תוך שבועה ולא יהא בו שעור מחצה (ר"ע): (ב) (ו) ידפנות הסבה, אם היו
שמים זו אצל זו עושה דפן שיש ברחבו (ז) יותר על טפח (ח) יומעמידו בפחות
משלשה לאחד מהדפנות, יומעמיד קנה (ט) (כנגד הכתל) (טו) כנגד אותו טפח, (י) * ויעשה לה צורת

שערי תשובה

[א] לדפנות. עכ"ט. ועין בהשוכות נ"ב מ"ח בענין ספך בעצי אשור ודן
מצוה הנאה בעברה מסימן קלג עד סימן קלו. ועין שער השלח בשם
הפא"י וכן קרן תנינה, הביאו כ"י, ע"ש. ומ"ש הכ"ח לחש שגם הדפנות
יהיה מדבר שא"מ טמא כו' כתב הא"ר ובר"י ומח"ב דלימא ע"פ

באר הלכה

* כל הדברים בשרים לדפנות. עין כ"ח שכתב דכעל נפש יחש למה
שהוא בדרך משה בשם הגהות אשר"י בשם אור ורע דמחמיר לענין
דפנות כמו לענין סבה בדבר שפסולו מדאורייתא. ועין באליה רבה וכן
בבריתא יוסף דלית מאן דחש לה. והרמב"ם שהביא מן הירושלמי גס"בן ליתא לפי
גרסתו, וגם הגר"א דחה ראיתו מן הירושלמי [ועין בסבה דף ב דמפשיט
פשיטא להו להגמרא דמחר לעשות מחצות של כרזל אף דאסור לספק בהן].
אכן המעין בבאר הגר"א יראה דמשמע אחר יש לכעל נפש לחש בכתלה
שלא לעשות דפנות מדבר שפסול לספק בהן מדאורייתא ולספק עליה הספק.
והניו לפי מה שהספיקו כמה אחרונים לעיל בסימן תרכט סעיף ו' דלכתלה
יש לחש לדעת הפוסקים [הרשב"א והר"ן לדעת הר"ף] דאין מצמידו הספק
בדבר הפסול לספק בהן. גורה שמה יבוא לספק בהן נאם לא פאומן שאין
שכיח לספק בהן או אומן דאין פסולי לספק בהן רק מדרבנן. דבהן לא גזרי
להעמיד בהן. אם לא דיעמיד קונדסין בקרנותיה של הסבה פתח הספק שיהיה
הם המצמידו הספק. דזה לכלי עצמא שרי. כדאיתא בגמרא דף כא עמוד ב,
עין שם: * ויעשה לה צורת הפתח וכו'. עין פרי מגדים בשם הכ"ח דזהו
מדרבנן. אבל השפח שוחק, דעת הפרי מגדים במשכבות וזהו דהוא מן
התורה, ויודע מה שאמר הגמרא דשוחק בענין כדי להעמידו פחות משלשה
אצל דפן להשלים לשעור ארבעה טפחים. וצריך עיון עליו מדברי התוספות

באר היטב

(ה) לדפנות. עין כ"ח ובתשובות נד"א אליהו סימן לג, עצי הסבה של
הספק או של דפנות שנעשו מעצי אשור או מאסורי הנגף, עין

משנה ברורה

א (א) בשרים לדפנות. דמשמעות הכתוב דהסבות תעשה באספק
מגורו ומיקומו [דלמדו מזה דיעשה הסבה מפסלת גרן ויכב, דהוא
דבר שאין מקבל טמא ונגדלו מן הארץ] קאי (ב) אספק דוקא, ודפנות
לא אקרי סבה: (ב) ואין צריך להעמידם וכו'. הינו, דלא מדמינן ענינו
ללולב דבעינו שיהיה לקיתתו דרך גדילתו דוקא, כדלקמן סימן תרנא
סעיף ב: (ג) ויאפלו חממה מרבה מצלתה, מכל מקום בשרה, דכל זה לא
בדפנות, שעל ידי זה חממה מרבה מצלתה, מכל מקום בשרה, דכל זה לא
קפדינן אלא בספק: (ד) מדבר שריחו רע. דחישנין שמה מחמת זה יצא
מן הסבה. ודעבד שפיר דמי אף בספק, כמו שכתב בסימן תרכט סעיף
יד, אם לא שהוא ריח רע שאין אדם סובלתו, אפשר דפסול מן התורה,
דבעינו תשכרי בעין תדורי [פמ"ג]. עוד כתב: אותן שעושין סבה אצל
בית הכסא ואשפה מפני שהמקום צר להם, וריח רע מגיע אליהם, מן
התורה יוצא ירי חובתו אצל לא יכרך ברכת המזון שם (כדלעיל סימן עט
סעיף ב, עין שם בדעה ראשונה שפסקו בן המצורונים), ואם יש לו מקום
אחר בנדיא לא יעשה שם; ואם אין מגיע לו הריח רע רק רואה
בית הכסא, גס"בן אסור. ועין לקמן בסימן תרלו בבאר הלכה סוף דבור
הפתחיל וכן בקרקע שהיא של רבים: (ה) או דבר שמתבש וכו'.

רוצה לומר, דינין לה כאלו כבר נתיבש. ועין לעיל בסימן תרכט סעיף יב בהג"ה ובמשנה ברורה שם: **ב (ו) דפנות הסבה וכו'.** כדי להבין
היטב אקדים לזכור פה עקרים להלכה זו: (א) דשעור סבה הוא, שחממה מחזקת שבועה על שבועה טפחים לפחות, כדלקמן בסימן תרלד. (ב) דילקין
בגמרא מקראי, דלא קרוי סבה על ידי הספק לבד אלא אם כן יש לה שלש דפנות, והלכה למשה מסיני דאחת מן הדפנות סגי בטפח אחת.
(ג) דמכל מקום בעינו שיהיה נראה ברפן, דהינו אם יש לו שתי דפנות סמוכות זו אצל זו כמין ד, דת דף שיש ברחבו טפח מרנח, דהינו טפח
ומשהו, ונעמידו ברחוק מקום פחות משלשה טפחים לאחר משתי הדפנות, וכל פחות מן שלשה טפחים כלבוד דמי, ונמצא שיש כאן ארבעה
טפחים, והוא רב דפן מהקשר סבה שהוא שבועה טפחים, כנ"ל, וכדי להשלים שעור כל הדפן יעשה עוד צורת הפתח, דהינו שיעמיד קנה כנגד
אותו טפח, וירחיקו ממנו (ז) עד סוף הכתל שנגדו שחזיק שבועה טפחים, ומיח קנה מן הטפח עד הקנה שנגדו למעלה על גביה, או אפלו
למעלה מהן ואינו נוגע בהן רק שיהיה כנגדו, כמבאר לעיל בדני צורת הפתח בסימן שסב, ונמצא שיש כאן דפן שלם של שבועה טפחים. ועמה
נתחיל לכאר בעזרת השם יתברך כל פרט בפני עצמו: (ז) יותר על טפח. במגן אברהם מבאר שמתר לעשות דפנות הסבה בקנים שמעמידים
פחות פחות משלשה טפחים רחוק זה מזה, והוא בעושה בן ארבע דפנות, דהינו קנים בזה מארבעה רוחות, אבל בשאין רוצה לעשות רק שלש
דפנות, בעינו שתי מחצות שסמוכות זה לזה ושלמות והשלשית בטפח: (ח) ומעמידו בפחות משלשה וכו'. דאז הרי לבדו, ואם כן יש כאן
ארבעה טפחים דהוא רב הקשר סבה, דאף על גב דבסתם טפח יהיה גס"בן רב דפן, דהרי טפי מג' טפחים ומחצה, אכן משום דבצייר מארבעה
טפחים לא תשיב בשום דוכתא, להכי הצריכו טפח מרנח [ר"ן]: (ט) כנגד הכתל. הינו (ג) כנגד סוף המקצוע השני של הכתל שנגדו שסתמו
מחזיק שבועה טפחים. (ד) ויש אומרים דירחיקו עוד טפח יותר, כדי שיהיה הצורת הפתח על ארבעה טפחים: (י) ויעשה לה צורת הפתח וכו'.

שער הציור

(ה) והא דדרשנין "בסבת בסבת בסבות" לדפנות, הינו מיתורא, והן פסוקים אחרים ("בסבת תשבו שבועה ימים כל האזרח בישאל ישובו בסבת", "כי בסבות
הושבתי" וכו'). אבל קרא ד"באספק" אינו יתור ופשוטה קאי על הספק, שהוא פשוטו של לשון סבה דהינו הספק [ט"ז]: (ב) מגן אברהם בפע"ח קטן א, וכתבנו אם
הוא מחזיק ד' טפחים, כמו שכתבנו, ואם הדפן השלמה היא ארבעה אין צריך שיעצו הצורת הפתח עד קצה השני של כתל השלמה ואין צריך אלא עד ד' טפחים
[לבושי שרד]. והנה הלבד פתח דלכן צריך להעמיד הקנה עד כנגד סוף הכתל השני כדי להכשיר כל ארץ הכתל, שאם לא כן לא יחשב רק עד ד' טפחים, עד
כאן לשונו. ולענין דעמי צריך עיון בזה, דהא הוא בעצמו סובר דאם עושה דפן של ד' טפחים ממילא מתר בכל הסבה, וכמו שיתבאר דינו בסימן תרלא סעיף ו'
דין פסל היוצא מן הסבה, וכמו שכתב אחר כך בהדיא, וזה נמי כשעושה דפן על ידי לבדו עם צורת הפתח גס"בן כהאי גוונא הוא, דהא דפן גמור הוא אף לענין
שבת, וכן מוכח מן הר"ן. עין שם, וכן משמע בבאר הגר"א בסימן תרלא סעיף ו', אחר כך מצאתי בפרי מגדים באשל אברהם בסימן הנ"ל סעיף קטן ד שפסק
גס"בן על דברי בזה: (ג) מגן אברהם. ועין למעלה בשער הציור אות ב: (ד) פרי מגדים בשם הגהות מיווני:

ר
ה
ב
י
ה
י
צ
ה
וב
ס
כ
כ
ע
כ
ה
ה
(ו)
כ
אל
או
מ
כ
ד
ד
א
ש
וכו
ועל
מז
בסו
שלו
דפן
פתח
אבר
על
(ט)
ששו
ארב
צרון
שכן
הרח
לזמו
להר
לסכו
החצו

סוכה פרק ראשון סוכה

יא

עין משפט
נר מצוה

סי' זכית נמי א"ע דלא גבוה עשרה כיון דקביע כיון אהלא ולא גרע מקינופות. והך מלחא שמעמא בלפי נפשה הוא דלא הויא בית כילהא דלא לא גבוה לישארי להאיא ראשו חוץ לחטן: כילהא פתחים. אינה כשאר כילה ואין עושין לה גג והיא סביבות המטה וגגה מחושת כול נקליטין: לישוי מקינופות.

ובית נמי א"ע שאין גבוה עשרה כיון דקביע אהלא הוא דלא גרע מקינופות ל"א אמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל מותר לישן בבילה חתנים בסוכה לפי שאין לה גג א"ע"פ שגבוהה עשרה מיתבי הישן בבילה בסוכה לא יצא ידי חובתו הכא במאי עסקינן בשיש לה גג ת"ש נקליטין שנים וקינופות ארבעה פירס על גבי קינופות פסולה על גבי נקליטין כשרה ובלבד שלא יהו נקליטין גבוהין מן המטה עשרה טפחים הא גבוהין מן המטה עשרה פסולה א"ע"פ שאין לה גג שאני נקליטין דקביעי אי קביעי ליהוי בקינופות לגבי קינופות לא קביעי לגבי כילה קביעי דרש רבה בר רב הונא מותר לישן בבילה א"ע"פ שיש לה גג א"ע"פ שגבוהה עשרה כמאן כ"ר יהודה דאמר *לא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע דתנן *א"ר יהודה גוהנין היינו לישן תחת המטה בפני הזקנים ולימא הלכה כרבי יהודה אי אמר הלכה כרבי יהודה הוה אמינא הני מיילי משה דלגבה עשרה אבל כילה דלחובה עשרה אימא לא קמ"ל מעמא דרבי יהודה דלא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע לא שגא משה ולא שגא כילה:

ובית נמי א"ע שאין גבוה עשרה כיון דקביע אהלא הוא דלא גרע מקינופות ל"א אמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל מותר לישן בבילה חתנים בסוכה לפי שאין לה גג א"ע"פ שגבוהה עשרה מיתבי הישן בבילה בסוכה לא יצא ידי חובתו הכא במאי עסקינן בשיש לה גג ת"ש נקליטין שנים וקינופות ארבעה פירס על גבי קינופות פסולה על גבי נקליטין כשרה ובלבד שלא יהו נקליטין גבוהין מן המטה עשרה טפחים הא גבוהין מן המטה עשרה פסולה א"ע"פ שאין לה גג שאני נקליטין דקביעי אי קביעי ליהוי בקינופות לגבי קינופות לא קביעי לגבי כילה קביעי דרש רבה בר רב הונא מותר לישן בבילה א"ע"פ שיש לה גג א"ע"פ שגבוהה עשרה כמאן כ"ר יהודה דאמר *לא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע דתנן *א"ר יהודה גוהנין היינו לישן תחת המטה בפני הזקנים ולימא הלכה כרבי יהודה אי אמר הלכה כרבי יהודה הוה אמינא הני מיילי משה דלגבה עשרה אבל כילה דלחובה עשרה אימא לא קמ"ל מעמא דרבי יהודה דלא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע לא שגא משה ולא שגא כילה:

וליסאלא אף בפחות מ"ל לגבי קינופות לא קביעי. לחשוב כמותה ליסאלא אף בפחות מ"ל לגבי כילה קביעי. הלכך אינה פסולת ב"י אפילו לית להו גג וכלה לא פסלה אפילו ב"י כי לית לה גג: כ"ר יסוד. נוספים סיני שנים סתם סתם. דמשה לגבי סוכה אהל עראי הוא שמאלקין אותה ממקום לחקוק: ולגבס פשוט. לשכך על גבה ולא תחתיה להיות לו אהל הלכך לא שם אהל עליה וטעמא לאו משום עראי הוא אלא לאו שמה אהל: אבל כילה דלחובה פשוט. ולא אהל הלכך שם אהל עליה א"ע"פ דעראי הוא לא מפקע שמה קמ"ל רבה דטעמא דרבי יהודה הכס כו': מ"תנ"י. דלס. טרלי"ד בלע"ז: קיפוס. א"ר"ל בלע"ז והוא מלה טפן: פסולה. שאין מסבכין במחוכר דאמר מר (דף יב.) בלע"ז מנרק ומקבך בפסולת גורן ויבך הכחוש מדבר: מ"תנ"י. ומוכטן כרוב: לו שולן. אף לאחר שסככה בן ולא חמירין תחלת עשייתה בפסול ופסולה: זכ סכך כו'. בגמרא ליק' לה: ואין גידולו מן הארץ כגון עורות נחמה ואפילו לא מקבלי טומאה טעון שומריהן מלמדה: ג"ר. וישיב. רב יוסף וקאמר רבי' הא דתנן או שקלן כשרה אחר רב ענה נה דאין לך לחזור ולסותרה טלה אבל לך' הוא לנענע קלח אחס שחכט במחוכר לאחר קליטין דתאי ליה ק' כעשייה דלי לא פסולה משום טעם ולא מן העשוי דהיי משמע טעם טעמה כשחכה טעם אחת חתא רחיה לטובה ולא מן העשוי בפסול שחט רחוי לטובה וחתא חקקו בחיקן מוטע כי הוי דמכשר לה בקליטה ולא הדר סחר לה ומיהו נעטע קרוב לסחירה הוא שמגביה כל אחד לבדו ומניחו וסחר ומגביה אח דחירו ומניחו: אסדרינו רב יוסף לחיפס. כעס: אכשורי פ"ק. בלא נעטע דקסבר קליטה ו' היא גמר עשייתה והיי דמי טעם ולא מן העשוי כגון החוטט נגדים לעשות לו סוכה שהסוכך היה מלאו ואט נעטע בו לעשות שם מעשה אלא פותח אחת מדפסתיו ונכנס לעומקו וטעל העומרים ומשליך והסוכה נעשית מאליה דפסותיה וסככה אבל זה שקלן זהו מעשה שלה שנגמר בהבשר: רמא פלמא. העיל לזית: ולפרומא דאניש ביחס. לפלית אסחא דקסבר לזית זמן לזית הוא ורזיתא אחרו (במדבר טו) פרט לכסות סומא *אבל כסות לזית חייב ורזיתא מלכות עשה שלא הזמן גרמא ושנים חייבות: סלון. ללזית ככפות הטלית חוט אחד כפל ד' ותחתו כבקן ועורו חוט א' כופלו והרי הן שמונה כפלים ופוסק ראשון שלהן ונעשין שמונה חוטיין ורב עמרם סכך ולא פסקן עד ששעה כלים הגדלים וקשריהם ומלאת עושין בפסול דאין זה אלא חוט אחד ואחא לקמיה ס': פעיל לז' חרות דרמא

עמרם חסידא רמא תכלתא לפרומא דאניש ביחס. וכן רב יהודה פרק התכלת (מנחות דף מג.) דקסברי לילה זמן לזית ולא מלכות עשה שהזמן גרמא הוא ושנים חייבות כרבנן דפרק התכלת (ספ) דאמרי הכל חייבין בלזית נשים ועבדים ור"ש פוטר נגשים וכוותיה ק"ל מדרחיק גמרא בריש פרק שני דזבחים (דף יח.) לאוקומי תנאי הכס טלה כ"ר שמועז דממעט כסות לילה ומרבי כסות סומא ועובדא דר' יהודה בר אילפאי פ' במה מדליקין (שנה ד' כה: וספ) שהיו תלמידיו מחבין ממנו כנפי כסותן דלמריקן ואיכא סכור גזרה משום כסות לילה ואיכא טעמא אחרתא פ' התכלת (מנחות מ:) ומדנקטא הוי טעמא שמע מינה דהוא סיכך ועוד דפרק במה מדליקין (שנה מ:) גבי הוי דפריך דכי היכי דמרבי שאל נגדים לענין טומאה כרבי נמי לענין לזית מאכר תכסה בה ומשני דהוא מייבני לרבות כסות סומא ומייתי כרייתא דר"ש שמע מינה דכן הלכה וסתם כרייתא דפ"ק דקדושין (דף נז: וספ) גבי מלכות עשה שהזמן גרמא דקשיש לזית ועוד דרבנן דר"ש מוקי פרק התכלת (מנחות דף מג.) ורזיתא אחרו לכדתניא ורזיתא וזכרתה ראה מלכות וזכור מלכות אחת הטלית בה ואילו זו קריאת שמע אלאמא קסברי קריאת שמע דלזיתא וקיימא לן דקריאת שמע דרבנן כפ' מי שחמו (ברכות דף כה.) ומיהו מזה ק"ל רחיה דהא רב יהודה דאמר ק"ל דרבנן ואשכחן דרמא תכלתא לפרומא דאניש ביחס דפרק התכלת ואחא דריש כלידך חתא דריש וסחר מלכות אחת ואילו זו כללים ועוד יש רחיה מפרק שני דברכות (דף יז:) דאמר רב יוסף כמה מעליא הא שמעמא דבמעברא ומסיק דתחולא הוה מתחילי וכו' דמתחילין גמריקן משמע מהא דלילה ו' היא עשייתן. גרע עשאה מן האלית לגמרי לא חשבינן ליה עשייתן משום דבעינן תלייה לשם מלכות: פסולין

עמרם חסידא רמא תכלתא לפרומא דאניש ביחס. וכן רב יהודה פרק התכלת (מנחות דף מג.) דקסברי לילה זמן לזית ולא מלכות עשה שהזמן גרמא הוא ושנים חייבות כרבנן דפרק התכלת (ספ) דאמרי הכל חייבין בלזית נשים ועבדים ור"ש פוטר נגשים וכוותיה ק"ל מדרחיק גמרא בריש פרק שני דזבחים (דף יח.) לאוקומי תנאי הכס טלה כ"ר שמועז דממעט כסות לילה ומרבי כסות סומא ועובדא דר' יהודה בר אילפאי פ' במה מדליקין (שנה ד' כה: וספ) שהיו תלמידיו מחבין ממנו כנפי כסותן דלמריקן ואיכא סכור גזרה משום כסות לילה ואיכא טעמא אחרתא פ' התכלת (מנחות מ:) ומדנקטא הוי טעמא שמע מינה דהוא סיכך ועוד דפרק במה מדליקין (שנה מ:) גבי הוי דפריך דכי היכי דמרבי שאל נגדים לענין טומאה כרבי נמי לענין לזית מאכר תכסה בה ומשני דהוא מייבני לרבות כסות סומא ומייתי כרייתא דר"ש שמע מינה דכן הלכה וסתם כרייתא דפ"ק דקדושין (דף נז: וספ) גבי מלכות עשה שהזמן גרמא דקשיש לזית ועוד דרבנן דר"ש מוקי פרק התכלת (מנחות דף מג.) ורזיתא אחרו לכדתניא ורזיתא וזכרתה ראה מלכות וזכור מלכות אחת הטלית בה ואילו זו קריאת שמע אלאמא קסברי קריאת שמע דלזיתא וקיימא לן דקריאת שמע דרבנן כפ' מי שחמו (ברכות דף כה.) ומיהו מזה ק"ל רחיה דהא רב יהודה דאמר ק"ל דרבנן ואשכחן דרמא תכלתא לפרומא דאניש ביחס דפרק התכלת ואחא דריש כלידך חתא דריש וסחר מלכות אחת ואילו זו כללים ועוד יש רחיה מפרק שני דברכות (דף יז:) דאמר רב יוסף כמה מעליא הא שמעמא דבמעברא ומסיק דתחולא הוה מתחילי וכו' דמתחילין גמריקן משמע מהא דלילה ו' היא עשייתן. גרע עשאה מן האלית לגמרי לא חשבינן ליה עשייתן משום דבעינן תלייה לשם מלכות: פסולין

לאו זמן לזית: פסיקתא וכן הגרדון דלעיל (דף ט') דאף על פי שעושין אחרי מן האלית לגמרי לא חשבינן ליה עשייתן משום דבעינן תלייה לשם מלכות: פסולין

לאו זמן לזית: פסיקתא וכן הגרדון דלעיל (דף ט') דאף על פי שעושין אחרי מן האלית לגמרי לא חשבינן ליה עשייתן משום דבעינן תלייה לשם מלכות: פסולין

עמרם חסידא רמא תכלתא לפרומא דאניש ביחס. וכן רב יהודה פרק התכלת (מנחות דף מג.) דקסברי לילה זמן לזית ולא מלכות עשה שהזמן גרמא הוא ושנים חייבות כרבנן דפרק התכלת (ספ) דאמרי הכל חייבין בלזית נשים ועבדים ור"ש פוטר נגשים וכוותיה ק"ל מדרחיק גמרא בריש פרק שני דזבחים (דף יח.) לאוקומי תנאי הכס טלה כ"ר שמועז דממעט כסות לילה ומרבי כסות סומא ועובדא דר' יהודה בר אילפאי פ' במה מדליקין (שנה ד' כה: וספ) שהיו תלמידיו מחבין ממנו כנפי כסותן דלמריקן ואיכא סכור גזרה משום כסות לילה ואיכא טעמא אחרתא פ' התכלת (מנחות מ:) ומדנקטא הוי טעמא שמע מינה דהוא סיכך ועוד דפרק במה מדליקין (שנה מ:) גבי הוי דפריך דכי היכי דמרבי שאל נגדים לענין טומאה כרבי נמי לענין לזית מאכר תכסה בה ומשני דהוא מייבני לרבות כסות סומא ומייתי כרייתא דר"ש שמע מינה דכן הלכה וסתם כרייתא דפ"ק דקדושין (דף נז: וספ) גבי מלכות עשה שהזמן גרמא דקשיש לזית ועוד דרבנן דר"ש מוקי פרק התכלת (מנחות דף מג.) ורזיתא אחרו לכדתניא ורזיתא וזכרתה ראה מלכות וזכור מלכות אחת הטלית בה ואילו זו קריאת שמע אלאמא קסברי קריאת שמע דלזיתא וקיימא לן דקריאת שמע דרבנן כפ' מי שחמו (ברכות דף כה.) ומיהו מזה ק"ל רחיה דהא רב יהודה דאמר ק"ל דרבנן ואשכחן דרמא תכלתא לפרומא דאניש ביחס דפרק התכלת ואחא דריש כלידך חתא דריש וסחר מלכות אחת ואילו זו כללים ועוד יש רחיה מפרק שני דברכות (דף יז:) דאמר רב יוסף כמה מעליא הא שמעמא דבמעברא ומסיק דתחולא הוה מתחילי וכו' דמתחילין גמריקן משמע מהא דלילה ו' היא עשייתן. גרע עשאה מן האלית לגמרי לא חשבינן ליה עשייתן משום דבעינן תלייה לשם מלכות: פסולין

סוכה פרק ראשון סוכה

יב

עין משפט
נר מצוה

פסולת גורן. קשין: פסולת יקב. וזמורות ואשכולות ויקנים: גורן
עליו יקב עליו. הקשין עם התבואה ואשכולות עם הענבים דהוה
ליה דבר המקבל תומאה האוכל: יקב כתיב. דמשמע לאחר שנטשה
יון: קרוש. קשין: פסולת פסולת בידן. עד השתא היינו סבורין

לדע טעם משנתנו מן המקרא הוה הורה אור

דבפסולת הכתוב מדבר דלי אפשר
לספק בין: והאחרי רבי ירמיה.

שהכיר לו יין קרוש הבא משניר: דכתיב

ושאל ביה נרגא. קללה בגרן כלומר

השיב תבואה נילת: רב אשי אמר.

שפיר משמע פסולת מקרא דכתיב

באספק מגרן משמע שאלה אוספו

וטטלו מן הגורן וגורן הוא האוכל

ומה שאלה אוסף ובורר ממוטו הוא

הפסולת: ולא ספק. פסוקים הוא

בספר עזרא לעשות סוכות ולא הכיר

כאן אלא דבר שאינו מקבל תומאה

וגידולו מן הארץ: פיינו עלי פסם

פיינו מן עבות. מהו זה ומהו זה

להזכיר שניהם במקרא הלא אחד

הם דההדס הוא עץ עבות על שם

העליון מורכבין זה על זה כמין

עבותות ושרשרות: פסוק שמיטתו

כשר ללובל לפי שאין עבותו עשויה

על שלש שלש עליו: ברתני וחבילי

ורדין. מין קנים הם שעשין ורדין

סוייל"ש בלש"ו ואונדן ואם ובעזון

לחין כהמה אוכלתן ולכי יבשי עומדים

להסך: אין מסבבין כסן. כשהן

קאורין ובגמרא מפרש טעמא: וכו'.

הפסולין ששינו בסך: כשהן

לדפנות. דכל סוכה הכתוב סך

משמע דחפן לא איקרי סוכה ודנפקא

לן (לעיל ד:). דפנות מנסכת כנסת

בנסות מייסורא דקראי יליפין ולא

משמעוהא הלך סוכות תעשה

באספק מגרן אסככה הוא דקא:

גבי שמעיה מר' יוחנן פירש. פי'

טעם שני דברים האנדרים במשנתנו

שמעיה ממוז: מזה פס. דחבילין

מ"ש לא מסבבין זה וזהא הא דתנן

במתניתין החוטט בגדים לעשות לו

סוכה טטל מן העומדים למטה סוכך

לארץ ונכנס לחוכו ועושה חלל

כשעור סוכה וסך עשוי ועומד

מאליו איש סוכה ופירש ר' יוחנן

טעמיה בחדא מינייהו אמר טעמא משום

הולך ואוכל וישן באוורו במקום שלא

שליטה של חג אלא כבית בעלמא ובחדא מינייהו פירש

לי ר' יוחנן משום גזירת אורח ולי מן העשוי: נמוי אגן.

שארם בל מן פסד. כל ימות החמה: ומניחם מ"ג סוכה.

הא נמלך עליהם לסך: והפסד אמרם טעמא ולא מן העשוי.

חל עליו והלך גזיר רבנן שלא יסבכו בחבילין אפילו הוא מטייל

אלמלא טעמא דמתניתין דהכא משום גזירת אורח הוא ומדרבנן כל דבר

ימות הקץ לימות חורף קרי אורח: ומדאם משום גזירת אורח: שם מנה

הוא דהא שמעיה ר' יעקב לר' יוחנן בחדא מינייהו פסולה דאורייתא: ורבי יעקב.

מדרבנן: פד דרבי פייא. דמפרש בהדיא לא הוה שמעי ליה: אמר רב אשי.

בשמי המסמיות: סבילי קם משום גזירת אורח איכא. מדרבנן: משום טעמא ולא מן העשוי.

מתניתין דבאורחם שנינו שם כל ימות החמה קאמר דלא נמלך עליהם לסוכך דהוה לה

דמתניתין דהכא לאו מדאורייתא קאמר: וטעמא בגדים נמי משום טעמא ולא מן העשוי.

נמי דאפילו בחדא הכל כלפי מעלה וטעמא עומרין טעל הסך וחזר והציתן

דויתמן דלא מטעמא ונעשין מאלוהין כדאמרת גבי חבילים דפסולת

ומהיכא דייק רבי יוחנן הק' טעמי דמקין להך מדאורייתא ודך מדרבנן:

אמר לך. ר' יוחנן מתניתין גופייהו דייקי כותלי מתניתין דהכא קתני

אין

אי מה חניגה בעלי חיים. לעיל (דף טז.) גבי הא דלפינן איסור
הגאון לא שייך לאקשויה הכי:
בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר. רבי יוחנן לא יליף משעני
כבוד מפרש בירושלמי דין כדעמיה ודין כדעמיה רבי

יוחנן אמר עננים למעלה היו כלומר

מן השמים כן באין ואין זה גידולו מן

הארץ דקתני מתניתין ור"ל אמר

למטה היו ר' יוחנן מודני להו כאלם

המשלל לחברו חבית וקנקנים וריש

לקיש מודני ליה כמאן דלמך לחבריה

עלך קופתך וסב לך חסין והכי נמי

אימא דבראשית רבה (פרשה יג.) ר'

יוחנן אמר אין עננים אלא למעלה

שנאמר וארו עם ענני שמיא ריש

לקיש אמר אין עננים אלא מלמטה

שנאמר מעלה נשאים מקה הארץ

על דעמיה דרבי יוחנן לאחד שכיבד

את חברו בחבית של יין וקנקנים על

דעמיה דר"ל לאחד שאמר לחבירו

מן לי סאה חסין אמר לו הבא לי

קופתך ובה מודו כך אמר הקב"ה

לארץ חייטי ענני וקביל מיסורא:

אמר רבי ירמיה הא מלתא הוה

וכו' והאחר רבי ירמיה שאל

בזה נרגא. משמע דרבי ירמיה לא

מקי ליה לקרא בפסולת גורן ומימה

דבפ"ק דר"ה (דף יג.) דריש חג

האסוף מאי אסוף קציר ופריך רבי

חנינא מי מניח אמרת מאי אסוף

קציר והכתוב מגרן ומיקבך בפסולת

גורן ויקב הכתוב מדבר אמר רבי

ירמיה הא מלתא הוה בידן והאחר רבי

חנינא ושאל ביה נרגא אלמלא מודה

ר' ירמיה דבפסולת גורן ויקב הכתוב

מדבר וי"ל דהכא נמי מודה דה רבי

ירמיה ולא קאמר אלא דלא ידע לגמרי

קושיא דר' ירמיה: דחבילי ורדין.

מפרש בירושלמי דאין חבילה

פחותה מעשרים וחמשה קנים:

אין

הי מינייהו דאורייתא

והי מינייהו מדרבנן

ושמטנא הני חבילות

דקציר אין מסבבין

לכתחלה הא דיעבד

שפיר רמי משום גזרת

אוצר הא מדאורייתא

כשרה. כדמפרש שפיר

מה אסור חבילי קש

וחבילי עצים וחבילי

ורדים אין מסבבין כן

פעמים שאדם בא מן

השרה וחבילתו בחטף

כו'. עד ונשאל עליה

לסיכך (*). גזרה שטא

לסך ענה בחבילות

שחביאם היום אסור

חבילות שטא אגלי

מנוחה ליכשם ונמלך

עליהן לחיות עכשיו

לסוכה ועל זה אמרם

(תורה) תעשה ואלו מן

העשוי והאי בהחשם

אינה סוכה ש"ס דאשוי

מדאורייתא פסולה משום

תעשה ולא מן העשוי.

אורי שמעיה דרב

אין

עו א מ"י פ"ה מהלכות
סוכה בלכ"י סמך
עשין מן עושין א"ח
ס"י מרעט פת"ק טו:
עו ב מ"י שם עושין
שם פת"ק ו':
עו ב מ"י שם פ"ד סלס
טו וסמך שם עושין
א"ח מ"י חל פת"ק א:

רבינו חננאל

בזה

ואיתחש סוכה לחתול

מה בזה גידולי קרקע

ואינה סבבלת מוטא

אף סוכה כמותה.

ונדחת (ואת) לפשטא

מדרבנן באספק מגרן

ומיקבך בפסולת גורן

ויקב הכתוב מדבר

וגידולו ג"ו. ודקדק

רב אשי מדרבנן מגרן

ש"ס מגרן ולא גורן

עצמו. וכן מיקב ולא

יקב עצמו למעשה יין

קרוש וכיוצא בו ונמצא

קשוי דרבי ירמיה

דחיות. ועמד לדברי ר'

עקיבא בפסולת גורן

ויקב. רב חסדא (אמר)

מהבא צאו הור וחבוא

עלי וית ועלי עץ [שמן]

ועלי דרס ועלי חמרים

ועלי עץ עבות לעשות

(סוכות) ככתוב כתיב.

מה הני גידולי קרקע ולא

סבבלי מוטא אף כל

כחותיה ואסיקא הרס

הוא עץ עבות מאי הוא

עבות ללובל. שאר מיני

הרס לסיכה: [מתני']

רחבילי קש וחבילי עצים

כו'. א"ר יעקב שפעתי

פ"י יוחנן דאמר בהלן

מתני' הא דקתני [אין]

מסבבין בחבילות הוא

דקציר החוטט בגדים

פ"י חוטט כמו וציר.

כדמפרשין (פסחים כה)

כא דרס גזרה בגזירה

נשיתק חדרלא. החוטט

בגדים לעשות לו סוכה

אינה סוכה. חסדא פסילה

משום גזירת אוצר.

והוא פסולה מדאורייתא

מדרבנן תעשה ולא מן

העשוי ולא ידענא לפרש

הי מינייהו דאורייתא

והי מינייהו מדרבנן

ושמטנא הני חבילות

דקציר אין מסבבין

לכתחלה הא דיעבד

שפיר רמי משום גזרת

אוצר הא מדאורייתא

כשרה. כדמפרש שפיר

מה אסור חבילי קש

וחבילי עצים וחבילי

ורדים אין מסבבין כן

פעמים שאדם בא מן

השרה וחבילתו בחטף

כו'. עד ונשאל עליה

לסיכך (*). גזרה שטא

לסך ענה בחבילות

שחביאם היום אסור

חבילות שטא אגלי

מנוחה ליכשם ונמלך

עליהן לחיות עכשיו

לסוכה ועל זה אמרם

(תורה) תעשה ואלו מן

העשוי והאי בהחשם

אינה סוכה ש"ס דאשוי

מדאורייתא פסולה משום

תעשה ולא מן העשוי.

אורי שמעיה דרב

אין

הלכות סבה סימן תרכט

פח באר הגולה

1 משנה וגמרא שם
כ"ב וכו' 1 משמעות
הגמרא שם ח משנה
שם ט דאסור להשתמש
ביום טוב בקצלי תבוא
ובמקדח

גבוה מן הארץ למעלה מעשרים אמה: ב יהעושה סבתו (י) בראש העגלה (יא) או בראש
הספינה, (יב) אם אינה יכולה לעמוד ברוח מצויה דבקשה, פסולה, אבל אם יכולה לעמוד ברוח
מצויה דבקשה, (יג) ואפלו אם אינה יכולה לעמוד ברוח מצויה דים, (יד) בשרה: ג העשאה
(טו) בראש הגמל או (טז) בראש (ג) האילן בשרה, (יז) ואין (ד) עולין לה (יח) ביום טוב. (יט) מקצתה
על האילן ומקצתה בדבר אחר, אם הוא בענין שאם ינטל האילן תשאר היא עומדת ולא תפל
(כ) עולין לה ביום טוב, ואם לאו (כא) טאין עולין לה ביום טוב:

תרכט ממה צריך להיות הספק, ובו י"ט סעיפים:

א דבר שמספקין בו (א) צריך שיהיה צומח מן הארץ ותלוש (ב) ואינו מקבל טמאה, אבל
דבר שאינו צומח מן הארץ, (ג) אף על פי שגדולו מן הארץ ואינו מקבל טמאה, יגדון עורות של
בהמה שלא נעבדו שאינם מקבלים טמאה או (ד) מיני מתכות, אין מספקין בהם. (וכן אין מספקין

באר היטב

ט"ז, ע"ש: (3) בשרה. אע"פ שהספינה הולכת על הים, גמרא דף
כג: (ג) האילן. הינו כשהספק יוכל לעמוד בלא אילן, ששםכו על
קונדיסין, דאל"כ אסור דגורין שםא יספך בו כמ"ש סימן תרכט ס"ז.

משנה ברורה

באר היטב

ספק העליונה. דהינו שצלידי שניהם היתה צלחה מרבה מחמתה,
(ט) וקשרה התחתונה. (י) ואם היתה העליונה בעצמה צלחה מרבה
מחמתה, אף העליונה בשרה: ב (י) בראש העגלה. אף דמשלטלה ולא
קביעא. ועל-כן הסותרים יכולים לעשות סבה בעגלות (יא) שלהם שקורין
ביידי"ל, ובלבד שיהא בתוכה גבוה עשרה טפחים ורחב שבעה טפחים
בלא הגלגלים [ח"א]. אכן צריך שיצטרף שם בחזק, שיהיה יכולה לעמוד ברוח המצויה בארץ: (יא) או בראש הספינה. הוא (יב) מקום גבוה
של ספינה, והוא גבוה מאד והרוח שולטת שם ועוקרתה: (יב) אם אינה יכולה וכו'. רוצה לומר, שלא קשרה בחזק כלל, שאינה רוח שכיבא
יעקבה, פסולה, (יג) ואפלו דירת צראי לא הו"א: (יג) אפלו אם אינה יכולה לעמוד וכו'. דרוח מצויה דים הוא ברוח שאינה מצויה דבקשה:
(יד) בשרה. דעל-כל-פנים מכלל דירת צראי (יד) לא נפקא, ואפלו (טו) בקשה שהולכת על הים: ג (טו) בראש הגמל. הינו שעשה שם
הדפנות בין הטטרוותיה (טו) וספך על גבן: (טז) בראש האילן. תמן מושכו (יז) בראשו ועשה שם מחצות וספך: (יז) ואין עולין לה. מפני
שאסור להשתמש ביום טוב בקצלי תבוא ובמקדח, כמו שכתב ריש סימן שלו. ואפלו אם הסבה היא על הארץ אלא שהקנים של הספק מספקין
על האילן, (יח) אסור לעלות לה בשבת יום טוב, גורה שמה שתמש בהספק, שניית שם תפצין או תלה בו שום דבר ונמצא משתמש על-ידי
האילן. (יט) ואפשר דדוקא בימים הראשונים שהיו רגילין להשתמש בספק להניח ולתלות שם תפציהם, אבל עכשו שאין רגילין בכך אין
חוששין לכך ומתר לעלות לתוכה אף בשבת יום טוב. (כ) ומכל מקום לבתחלה אין לסמוך את הספק על האילן, שאין מעמידין את הספק
לבתחלה אלא בדבר הראוי לספוק, כמו שכתב בסימן תרכט, עין שם השעם. ואם נצץ קונדיסין באילן וסמך הספק עליה, (כא) שרי אף
לבתחלה: (יח) ביום טוב. ואם עבר ועלה ביום טוב, (כב) נצא ידי חובתו. וצין בפרי מגדים שםספק אם אין לו ביום טוב רק סבה על-גבי
בהמה או אילן, אם מותר לו לבתחלה לעלות, עין שם. ובכפורה יצאק מסיק דאסור, דתקמים (כג) פטורוהו, עין שם: (יט) מקצתה על האילן
ומקצתה בדבר אחר. הינו, שעשה מקצת קרקעית סבתו ומקצת דפנותיה על ראש האילן ומקצת קרקעיתה ומקצת דפנותיה על דבר אחר
וספך על הדפנות, אם היא עשויה בענין שאם ינטל האילן תשאר (כד) היא עומדת על הדבר אחר ולא תפל וכו': (כ) עולין לה ביום טוב.
הינו בסלם, שלא על דרך האילן: (כא) אין עולין לה ביום טוב. דכיון שסמכתה על האילן, נמצא בשוכנס לתוכה משתמש באילן:

א (א) צריך שיהיה וכו'. דכתיב "חג הסוכה תעשה וגו' באספך מגורף ומיקדח", ודרשין, שעשה הסוכות ממה שמאסף מפסלת גרן
והקב, דהינו קשין ואשכולות (ב) ויקנין. הלכך אין מספקין אלא בדבר שצומח מן הארץ והוא עכשו תלוש ואינו מקבל טמאה, דומיא
דפסלת גרן וקב שיש בהם כל הדברים הללו: (ב) ואינו מקבל טמאה. פרוש, שאינו ראוי לקבל טמאה: (ג) אף על פי שגדולו מן
הארץ. כלומר, שמתגדל על הארץ, ולשון 'מן' לאו דוקא: (ד) מיני מתכות. כגון חתיכות מתכות שלא נעשו מהם שום פלים, שעדין אינם
מקבלין טמאה, ואף דיטורם גס"פ מן הארץ, והוא הדין עפר ממש, אפלו הכי אין מספקין בהם, דבעינן דוקא שיהיו צומחין מן הקרקע ולא

שער הציון

(ט) ודיו זה של המספר קאי בכל גווי, דהינו בין שהסבה צליונה היתה גבוה " טפחים והיתה ראויה לקבל פרים וקטנות וכן שלא היתה גבוה " ואינה
יכולה לקבל פרים וקטנות, כן מוכח מבית יוסף: (י) גמרא: (יא) והנה הפרי מגדים נצא לדון בדבר החדש, דדוקא בקשה שעומדת ולא בקשה שהולכת
עם הסוסים, ושאני ספינה דארוחה בכך, אבל הכפורה יצאק השיג צליו, עין שם, ודבריו נכונים: (יב) רש"י: (יג) שם: (יד) גמרא: (טו) מגן אברהם ושי"א:
(טז) לאפוקי אם ראשי הקנים של הספק נסמכים על ראש הגמל דפסול אף בדעיבור, לפי שאין לה קבע, שהרי הגמל ילך מכאן ויפיל, וכמו שכתב
מגן אברהם לקמן סימן חרל סעיף קטן יד: (יז) רש"י: (יח) מגן אברהם בשם הרא"ש ובסעיף קטן ו דבור המתחיל "אין עולין", צריך לומר "אין עולין"
והוא קאי על סוף הסימן, כן מוכח להמצינו: (יט) מגן אברהם. וצין במחצית השקל: (כ) מגן אברהם בשם הר"ן. ומה שכתבתי "לבתחלה", שכן הוא דעת
הפג"א אברהם לקמן בסימן תרכט דבדעיבור אין מצפכ: (כא) ר"ן: (כב) רש"י ור"ן ורובנו ידעם. וצין בפרי מגדים: (כג) דדבר שהוא בשב ואל תעשה יש
כח ביד תקמים לעקר, עין שם: (כד) עין בשבת דף קנד עמוד ב דמשמע שם דאם סמך הספק על האילן, אף אם היה האילן רק דפן רביעי (שבלא הוא
היה גס"פ הסבה יכולה לעמוד) אפלו הכי פסול, והמשנה אגרי בגמרא פרסבא דוקא, ואפלו לפי מה שצינו שסמך הספק על הדפנות, מכל מקום הא
קרקעית הסבה נסמך על האילן וממילא הוא משתמש באילן, ואפלו אם נמצא דזה מקרי צדיו, הא מסקינן שם דצדיו אסורין. סוף דבר למסקנא, שם
בשבת לבאורה אין תלוי כלל באם ינטל ויכולה לעמוד, וצריך עיון: (ב) לאפוקי פשים בהם נכבים, וידלקמן בסעיף י:

כְּאַחֲרֵי־מֵתָה דָּבָר שֶׁפָּא כ' וְכִתְּבָה קָמָא וּבְרֵכִי יִשְׁמְעָאל בְּרֵכִי יוֹסִי וּבְרֵכִי דּוֹסָא בְּבִרְיָתָא, הוּרִיף וְהִרְמֵשׁ הַפְּרָק הַ

שַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה

[ג] **כחצים.** עכ"ט. וצין בשב"י ח"א סימן לג ללשכ סחירת הרמב"ם
מבוא לה' טמאת פלים שפסק שאינו בית-קבול, וע"ש מה שתרין, ובאמת
שכבר צמד בזה בתשובת הרשב"א סימן קצה, ושוב ראיתי בבר"י שהביא
הרשב"א וכתב שגם בקרית-ספר להרמב"ט צמד ע"ז וכתב דרפ"י צ"ל ללשכ
כמ"ש בראשון לציון דף לג, ע"ש. וכתב הא"ר בשם לקוטי מהר"ל שראו
כל הסכה מנה צ"ז בראשו מחשך ונזהר להסירן דשכר-כלי הוא ולמא
ונקא, ע"ש, ומ"ש ונתמא לאו דזקא דלאו בנזמא פליא, אלא ביון שהיה ראוי
לזמא ונתמא מלהיות מכשר לסקך שוב אין חזור ונתמא, כמ"ש בבלבוש. וצין
דדמי לבית-קבול, וא"כ אין להניח מרא ומגורפה על הסכה אפלו נשברה, ע
כלי ואפלו שבר"כלי, ע"ש. וצין דר"אהרן: (7) פסולה. שששפית

קרקע ממש: ב' (ה) שפודין. של מתכות, אכל של עץ אין מקבלין טמאה אפלו מדרבנן, כמו חצים וזרים דסעיף ג, דפשוטי כלי-יען נינהו ומתר לספק בהן, ואם-כן דמיירי בשל מתכות, הוא משנה שאינה צריכה, דהא בלא הכי אין מספקין דהא אינו צומח מן הארץ? [מגן-אברהם]. (ג) והאחרונים ישובו קשיתו, דמיירי בשל עץ וגראשי השפודין יש קצת ברזל, וכי האי גונא גם העץ מקבל טמאה על-דין הברזל שבארשו, אכן בינו דעקר הספק הוא מן השפוד שהוא של עץ שהוא צומח מן הארץ, ואין צריך לברזל לצורך הספק, הנה אמרינא דמתר לספק בו, קא משמע לו דפסול הואיל ומקבל טמאה על-דין הברזל: (ו) ובארוכות המטה. אפלו הם של עץ, (ג) ואף שאינו משה שלמה פסולין לסדוף, הואיל דממשה שלמה קאתו: (ז) וכל הכלים. אפלו מיירי דמקבל טמאה (ד) רק מדרבנן: (ח) שלא נשאר בהן שעור וכיו'. בינו שפעם אחת היו ראויין לקבלת טמאה, גזרו בהן תקמים שלא לספק בהן לעולם. אכן אותן הכלים שאפלו בשלמותן לא היו מקבלין טמאה אלא מדרבנן, (ה) אם נשברו מתר לספק בהן: ג' (ט) בחצים שאין להם בית-קבול. דפשוטי כלי-יען אין מקבלין טמאה: (י) בפשרה. ואם היו פעם אחת בברזל (ו) פסולים אף-על-פי שנשלו אחר-כך, דכיין דפעם אחת היו ראויים לקבל טמאה נשאר שם פסול עליהם, וכיו' בסעיף ב. (ו) קנים הנבראים תלולים, אף-על-פי שיש להן בית-קבול אין מקבלין טמאה לפי שלא נעשו לקבלה, לפיכך מתר לספק בהם, וכן מתר לספק (ח) בצנור, לפי שלא נעשה לקבלה. (ט) וכל כלי-עץ הרחב קצת וראוי להניח עליו

(ב) קרוב־נֶטָחָל וּמִחַיִּית־הַשָּׁקֶל, אֲכָל לֶעֱשֶׂם דִּינוֹ שֶׁל הַמֶּגֶן־אֲבָרָהֶם מוֹדִים, וְכֵן מוֹכַח מִבִּיחַ וְהֶגְרָא. אֲכֵן בְּאֵלֶּיהָ רָבָה וּפְרִי־מִגְדִּים מִצְדִּידִים וְדֹאפְשֵׁר דְּטָמֵא מִדְּבַקְנָן מִשְׁעֵם דְּהוּא וְתַשְׁמִישׁ אֲדָם וְתַשְׁמִישׁ מִשְׁמִשׁוֹ, בְּאֵרְלִי שְׁמִינִית עֲלֵיו אֲכָל לִלְלוֹת וְגַם תּוֹחֵב לִפְעָמִים בְּרֹאשׁוֹ צִלִּי שֵׁשׁ בּוֹ שִׁשְׁן, עֵצֵן שָׁם: (ג) רִנָּן, וּמִשְׁמַע שָׁם דְּפִסְטִילִים רַב מִדְּבַקְנָן, וְכֵן מוֹכַח בְּגִמְרָא: (ד) אֲחֻרּוֹנִים: (ה) פְּרִי־מִגְדִּים וּבִכּוּרֵי־עֵלֶב: (ו) בִּיחַ: (ז) בִּית־יוֹסֵף בְּשֵׁם הָרֹאֶשׁ: (ח) וְשֵׁנִן בִּיחֵיהָ דְּעָה סִימָן רֵא סִיפֵי לֹו דְּאֵם חֲקַק בְּמִרְבּוֹ גָּמָא לְקַבֵּל צִרּוֹת מִקַּבֵּל טָמְאָה, וְלַעֲנֹן שְׁעוֹר גָּדֵל הַגָּמָא יֵשׁ חֲלוּק בֵּין עֵץ לְחֶרֶס, עֵצֵן שָׁם [מִחֵה־שׁ]: (ט) מִגְן־אֲבָרָהֶם בְּשֵׁם הַתּוֹסֵפּוֹת: (י) כֵּן מוֹכַח שֶׁם הַתּוֹסֵפּוֹת [בְּכוּרֵי יַעֲקֹב]: (יֵא) פּוֹסְקִים: (יב) לְחֶסֶם־מִשְׁנֶה וְאֵלֶּיהָ רָבָה: (יג) אֵלֶּיהָ רָבָה, דְּשֵׁלֵא בְּמָקוֹם הַדָּחַק אֲפִילוּ בְּנִשְׁרוֹ לְחֹדֵר אִין לְהֶקֶל. וְהָהָה הִבִּיחַ הִכְיָא זֶה בְּשֵׁם רִיאָז שְׁהֶחֱמִיר, וְאִינוּ מְצָאנֵי רִיאָז גַּם בְּהִלְכוֹת שָׁל רִיאָז אֲבָר־גִּיאָתָא וְכַעֲשׂוֹר שְׁהֶחֱמִירוֹ בְּהִנְיָא אָף בָּהּ, וְכֵן בְּשִׁבְלֵי־הֶלֶקֶט הַצִּמְחִי לִשְׁוֹן הַגָּמָא וְסִסֵּם עַל זֶה: וְכֵינֵן דְּסַקָּא הוּא אֲזִילֵין לְחִמְרָא, וּמִשְׁמַע דְּמַחְמִיר כָּכָל גִּנְיָ. וְהֶגְרָא דְּכֶתֵב דְּכָל הַפּוֹסְקִים הִקְלוּ בָּהּ, לֹא הִנָּה לְפָנָיו כָּל אֵלֹו הַפּוֹסְקִים (כ) בְּיָמֵי לֹא דְּנָפְסוּ, וְכַנִּיךְ וְלֹא נָפַץ צִרִיד עֵצֵן אִם יֵשׁ לְהֶקֶל אָף בְּמָקוֹם הַדָּחִק, אֲחֵרִי דְּמַהֲרִיף וְהַרְמִיבִים אִין לִנּוּ שׁוּם רָצָה שְׁמַקְלִין בָּהּ (כִּי לֹא מִצִּינוּ מִי שְׁמַקֵּל בָּהּ בְּהִנְיָא כִּי אִם הָרִישׁב־אֵל לְבָדוּ), וְגַם בְּאֵלֶּיהָ רָבָה נִשְׁאָר כָּהֵן בְּצִרִיד עֵצֵן, וְיֵשׁ לְהִנָּה בָּהּ כְּדִשֵׁת הַפְּרִי־מִגְדִּים דְּלִכְתַּחֲתָהּ אִין לְסַפֵּר בְּנִיךְ וְלֹא נָפַץ, וְהִכָּא דְּלִית לָהּ כִּי אִם זֶה יֵשׁ לוֹמַר דְּבָשֵׁר: (דז) זֶה לְבִשֵׁת הַרִישׁבִים וְהָרֹאֶשׁ דְּפִסְקֵי בְּנִפְצִיא לְקַלָּא, מַה שְׁאִין כֵּן לְבִשֵׁת רִישִׁי וְהַעֲשׂוֹר וְהָרִישׁ אֲבָר־גִּיאָתָא וְשִׁבְלֵי־הֶלֶקֶט וְהָרִישׁ הוּא מְאֻרְחִיתָא: (טו) רַבְּמִים: (טז) רֶבֶץ: (יז) מִגְן־אֲבָרָהֶם לְבִשֵׁת הַרְבֵּאֲדִי: (יח) תּוֹסֵפּוֹת וְרִנָּן: (יט) אֲחֻרּוֹנִים לְבִשֵׁת זֶה: (כ) רַבְּמִים פֶּרָק א מִהִלְכוֹת כְּלִים הִלְכָה בִּי. לְבִשֵׁת רִישִׁי בְּדֵר סֵד, דְּרֹקָא כְּשֵׁלֵא נִטּוּ מִתְחַלְתָּה, אֲכָל אִם נִטּוּ וְאֲחֵרֶף קוֹלְצִין אוֹתָן, הוּא בְּכֻלָּל אֲרִיג, עֵצֵן שָׁם, וְכֵן הַתּוֹרָה אִין מְסַבְכִין בָּהֶן: (כא) מִגְן־אֲבָרָהֶם בְּשֵׁם הַמְּגִיד־מִשְׁנֶה: (כב) הֶגְרָא: (כג) מְאֻר־מְרָדְכִי:

מסורת
השרם

בְּקֶבֶר הַחַסִּים • לְחַזֵּר בְּסֶפֶק קֶבֶר • **דִּישׁ כְּמֵה אֲבִירִים** • מִן הַחֲבִילִים
לְקַרְקַע • **נִטְבָּן פִּינִי** • אֲלֵנֹת אֶחָד עֲרִיף לֹא אֶחָד הוּא • **סוֹמֵץ**
וּנְבֵסָה עֲשִׂים • לִישׁ אֶחָד וְלֹא תַחֲתֶיהָ לְפִיכֹךְ לֵן אֶחָד שֶׁסָּאָל:
עַל סְרֻפִּים • שְׂמַחְטִיטֹן רֵאשִׁיף תַּחַת כְּרִיסִים • לֹהֵר נֶקֶט גִּבִּי מֵטָה
תִּרְדֵּה אִוִּיר • מַעֲלִים וּסְגֻלָּתִים לְדֹמֵר • בִּצְבָּת בְּתָרָה

בְּקִבְרֵי הַתְּהוֹם תִּגְאֵי כוֹוְתֶיהָ דְּרַבְרָא ר' יְהוּדָה
אוֹמֵר לֹא הָיוּ מְבִיאִין דְּלִחּוֹת כָּל עֵינֶק מִפְּנֵי
שְׂדַעְתָּהּ שֶׁל תִּינוּק גָּסָה עָלָיו שְׂמָא יוֹצֵא
רֵאשׁוֹ אוֹ אֶחָד מֵאֲבָרָיו וְיִשְׁמָא בְּקִבְרֵי הַתְּהוֹם
אַלֵּא מְבִיאִין שְׁוֹרִים הַמְצִירִים שְׁכִירוֹתֶיהֶן
דְּחִבּוֹת וְהַתִּינוּקוֹת יוֹשְׁבִין עַל גְּבִיתָן וְכוֹסוֹת
שֶׁל אֶבֶן בִּירְדֵּיהֶן הַגִּיעוּ לִשְׁלִיחוֹת יָרְדוּ וּמֵלֶאֱמֹם
עָלּוּ וַיִּשְׁבּוּ לָהֶן עַל גְּבִיתָן וְהָרִי מִטָּה רִישׁ
כְּהָ כְּמָה אֲגֻרְפִּים וְחָנָן ר' יְהוּדָה אוֹמֵר
נִוְהָגִים הָיוּ שֶׁהָיוּ יֹשְׁנִים תַּחַת הַמָּטָה בְּפָנֵי
הַזִּקְנִים שְׂאֵנִי מִטָּה הָאֵיל וְלִגְבָּה עֲשִׂיָּה
שְׁוֹרִים נָמִי לִגְבֵּן עֲשִׂים כִּי אֵתָא רַבִּין אֲדָר
אֶלְעָזָר שְׂאֵנִי שְׁוֹרִים הָאֵיל וּמַגִּינִים עַל
הָרֹעִים בְּחִמָּה מִפְּנֵי הַחֲמָה וּבְגִשְׁמִים מִפְּנֵי
הַגִּשְׁמִים אִי הָכִי מִטָּה נָמִי הָאֵיל וּמַגִּינָה עַל
מַנְעִלִים וּסְנַדְלִים שְׁתַּחֲתִיָּה אֵלֵא אֹמֵר רַבָּא
שְׂאֵנִי שְׁוֹרִים הָאֵיל וְעֲשִׂים לַהֲגִן עַל בְּנֵי

(ד' יח) חזרו מטה של תלמידי
הכמים כל שאין תחיה אלא מעלים
של בעל הבית בימות החמה וסודלים
בימות הגשמים שטתנים שם כשהוא
בא לשכב ולישן חוץ מעליו וטתן
תחת מטוה אבל לתת תחיה דברים
אחרים גנאי הוא לו שמרגיל בני
הבית לשם: **על בני מעין** . גג
שזורה שלהן מצין עליהן: **סוכות** .
אלתאם סכך קרי ליה: **ואישימי איש**
לר' יהודה מטה אהל הוא אלא היט
טעמו דשרי משום דסוכה אהל קבוע
הוא: **ולא אתי עראי ומבטל קבע** .
להביר שם הסוכה מכאן: **ופא ר'**
שמעון דאמר נמי סוכה קבע (א) .
דבטי ארבע' דפטות ואמר' בפרק
קמא (ד' ז:) **ר' יהודה ור' שמעון**
ורבן גמליאל ור' אליעזר ואחרים
כולהו סבירא להו סוכה דית

דרכיו למדת שהיון תחת המטה לא יא' ידי חובתו : **מסכתו** - לטון שיח חולין ושמחה : **מלאת** - חדרה לא אורחיה דאזיל ללשמועין שי דברים שלמדנו הולך בלשון בדבר שחול להבין בו דבר חידוש דא' אמר מדבריו לא שמעין מינה שחא שית חולין גריבה לית לב ללומדה אלו השתא לשמועין דלריך להבון און אף לשיחתן שאף היא סופה להבין בה דבר חורה מדבריו משמע דבר חורה שאר מתכוין ללמדו לתלמידיו : **גריבס לימוד** - גריך לשומעין שיט לה לב : **ועלנו** - דבר הל' שט :

דבר המקבל מומאה אמר
גב המטה כשרה מאי מעמא
לה קבע למאן דאמר מפני
עמידה בדבר המקבל מומאה:
מתני'

למאן דאמר אין לה קבע הרי יס
א זה מטה ומיעוט אצורה מדי דחה
א לענין עשרים :

אין סביבין דלחות אל
שורשים והגני כותיה
דאקשנין והרי
רמבא. ובה קא
דריש באה כסה
אגורלין וזא השל ל"ח
לית יהודה אה ומשכיר
לישן תחתיה בסוכה
והדיקן שנייה משה
דלכנה שטור, כלומר
הגסרין הנחנות עליה
לישן עליהן על בניהן
נחנות וליה תחתיה.
דאקשנין אז הכי שורין
מגי נלכנ שורין ורשין
מגי שורין שטשים
שהרועים נכנסים
תחתיהם בצל מפני
החמה ובשמים מפני
השמש שטמראי להם
כמו אהל אז יכי סה
נכי מרתה על מנעלים
ומגנין ונדחת ו.
והכי רבא אהאני
שורין תואלי ומגנין
על בני מעיים פוכה.
שטארש עור וכושר
ח ב י ט ו יב וצעות

וַיִּגְדִּים מִסְכְּנֵי אֲבִיקֶיךָ
 וְרִבִּי יִתְרֵה
 לִשְׁמֹעַ אֶחָדָם [סוֹף] דִּיר'
 אִמְרוּ אֲנִי
 בְּקִנְיֹתֵינוּ וְהָיָה לָנוּ סוֹכָה
 [קֵץ] מִסָּפֵה דִירֵנוּ עֲרֵי
 אֵלֶּה אֲתָּה אֲחֵלֵי עֲרֵי
 וּמִכְשָׁלֵי אֲחֵלֵי קֵבֶךָ
 וְהָאֵל ר' שְׁמִעוֹן נָם
 וְרִבִּי סוֹכֵה דִירֵנוּ קֵבֶךָ
 וְהָיָה מִסָּפֵה מִכְשָׁי
 עֲבָדֶיךָ בְּרֵן נִמְלֵאל
 לֵאלֹהֵי לֵאלֹהֵי יִתְרֵה
 וְאִם קָמָה בְּהָא מִלִּינֵי ר'
 שְׁמִעוֹן [סוֹף] אֲתָּה אֲחֵלֵי
 עֲרֵי וּמִכְשָׁלֵי אֲחֵלֵי קֵבֶךָ
 וְרִבִּי יִתְרֵה סוֹכָה לָנוּ
 וְיִתְרֵה י' שְׁמִעוֹן
 מְכֻרְשֵׁן בְּמִתָּה דְרֵאשׁוֹן
 רִבִּי ר' אֲבִי
 וַיֵּשֶׁב ר' יִתְרֵה וְכֹס'
 ר' שְׁמִעוֹן וְרִבִּי נִמְלֵאל
 אֲלֵעֵד וְהָאִמְרוּ
 כִּלְדוּ סְבִירָה לְהוּ סוֹכָה
 דִירֵנוּ קֵבֶךָ עֵינֵינוּ
 מִכְשָׁנֵינוּ בְּעֵלֵי הָאֵלִין
 וְקָרְאוּ שְׁחִימֵי דְרֵחִיבֵי
 תַּחַת אֲדָרֵה שְׁחִימֵי
 וְכֹסִיבֵי נָם שְׁחִימֵי יִמְקֹנוּ
 נָם שְׁקָרָאוּ בְּרִית דִּירֵה
 שְׁחִיבֵי דְרֵחִיבֵי וְקָרְצוּת
 הָיָה מִתְקִיר:

(פִּס') (כַּתְנִי') הַסֵּךְ
 שִׁכְחוּ בְּכַרְעֵי הַמִּסָּה
 כִּשְׂרָה. אִמֵּר אֲבִי אֵל
 שֶׁנֶּאֱמַר עֲמִיד שְׁמִעָא
 מְחִיקָ* (הַכָּא אֵל דִּר'
 יִתְּרָה דְּבַר שְׁאֵל וְ
 קִנְיָ. וְיֵא דְּבַר הַשְּׁכָל
 שִׁמְשָׁה. אִמֵּל מִכֶּן
 עַל הַסֵּךְ* וְכֹחַל הַמִּסָּה
 זֶה רְגֻזָּת דְּבַר רִי
 כִּשְׂרָה:
 *אֵלֶּה הַלְּאָן מְאֻסִּים
 כְּאֹן צִיל זִמְרָא חֲבִי לֵא
 מִן דְּבַר יֵרֵא אֵלֶּה מְעִיד
 מְנַחֵם הַחֶסֶד כֶּסֶךְ דְּבַר
 שְׁאֵל וְכֹחַל עַל

הגהות הב"ח
(ה) רש"י ד"ה וזא ר'
שמעון וכו' קנע נע"ח
דנע"י ד': (ז) חוס' ד"ה
שאין לה קנע מצינוטל
וכו' דירת קנע נע"ח
כר פירש :

[illegible]